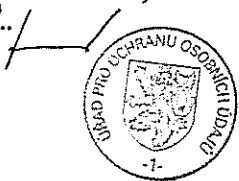

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 10. 2009
Úřad pro ochranu osobních údajů
dne 27. 10. 2009

Zn. INSP3-3663/09-17

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“) a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) rozhodl podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu takto:

Rozklad účastníka řízení, České republiky – Archivu bezpečnostních složek, se sídlem Siwecova 2/2428, 130 00 Praha 3 – Žižkov, IČ: 75112817, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. INSP3-3663/09-11 ze dne 11. srpna 2009, kterým byla účastníku řízení jako správci osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. za porušení povinnosti stanovené v § 12 odst. 1 a 2 a § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnosti bez zbytečného odkladu podat na žádost subjektu údajů informaci o zpracování jeho osobních údajů a povinnosti odpovídající právu subjektu údajů požadovat vysvětlení v případě, kdy se domnívá, že správce provádí zpracování, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, v souladu s § 45 odst. 1 písm. g) a § 45 odst. 3 uvedeného zákona uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč, a dále bylo konstatováno, že účastník řízení neporušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., a tedy nespáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. g) tohoto zákona, neboť nezpracovával osobní údaje v rozporu s účelem, k němuž byly shromážděny, se **zamítá**.

Odůvodnění

Správní řízení bylo zahájeno dne 29. června 2009 doručením příkazu Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) zn. INSP3-3663/09-2, kterým byla účastníku řízení, Archivu bezpečnostních složek, za porušení povinností podle § 5 odst. 1 písm. f), § 12 odst. 1 a 2 a § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy za spáchání správních deliktů podle § 45 odst. 1 písm. c) a g) tohoto zákona a uložena pokuta ve výši 6.000 Kč. Podkladem pro vydání uvedeného příkazu byly dokumenty shromážděné v rámci kontroly, provedené inspektorkou Úřadu PhDr. Miroslavou

Matoušovou ve dnech 13. ledna až 18. března 2009. Porušení citovaných ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. bylo dle příkazu spatřováno v tom, že účastník řízení předal osobní údaje [] (dále jen „subjekt údajů“) v rozporu s účelem, k němuž byly shromážděny, neznámému příjemci na adresu elektronické pošty, a dále v tom, že odmítl na žádost subjektu údajů poskytnout požadované informace o zpracování osobních údajů a podal mu informace v rozporu se zněním věcně příslušných předpisů.

Podáním odporu ze dne 7. července 2009 byl uvedený příkaz zrušen a pokračovalo správní řízení, v němž bylo dokazování doplněno o vyjádření Ministerstva vnitra České republiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. července 2009 k otázce odpovědnosti ministerstva, resp. účastníka řízení za zpracování osobních údajů v personálních spisech příslušníků bezpečnostních složek v době od prosince 2007 do ledna 2008. Z vyjádření ministerstva vyplývá, že ačkoli byl účastník řízení zřízen zákonem č. 181/2007 Sb., o Ústavu pro studium totalitních režimů a o Archivu bezpečnostních složek a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, který nabyt účinnosti dne 1. srpna 2007, ustanovení § 13 odst. 1 písm. a) tohoto zákona upravující posuzovanou činnost účastníka řízení nabylo dle § 33 zákona č. 181/2007 Sb. účinnosti až dne 1. února 2008. K těmto dnem tak mělo proběhnout faktické předání příslušných archiválií a dokumentů ministerstvem účastníku řízení a přechod práv a povinností z pracovně právních vztahů zaměstnanců ministerstva zabývajících se správou těchto dokumentů. Za zpřístupňování a zveřejňování dokumentů spadajících pod působnost zákona č. 181/2007 Sb. bylo tak až do 31. ledna 2008 odpovědné ministerstvo.

Správní orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí zn. INSP3-3663/09-11 ze dne 11. srpna 2009, v němž dospěl na základě spisového materiálu k závěru, že zatímco za porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. účastník řízení, vzhledem k doplněnému dokazování, neodpovídá, jeho odpovědnost za porušení § 12 odst. 1 a 2 a § 21 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy za spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. g) tohoto zákona, je prokázána. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl argumenty ministerstva vedoucí k závěru, že účastník řízení povinnost podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. neporušil, a ve vztahu k porušení § 12 odst. 1 a 2 a § 21 odst. 1 tohoto zákona odkázal na obsah příkazu. Dále se správní orgán prvního stupně zabýval výší pokuty, při jejímž stanovení se kromě jiného zabýval postavením účastníka řízení jakožto státního orgánu, dále tím, že účastník řízení po ukončení kontroly provedl všechna opatření uložená k nápravě zjištěného stavu, a dále tím, že subjekt údajů, jehož žádost byla odmítnuta, vnímal jednání účastníka řízení jako negativní.

Proti uvedenému rozhodnutí podal účastník řízení rozklad ze dne 25. srpna 2009, v němž uvedl, že výrok týkající se odpovědnosti za porušení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. považuje za správný. Nicméně označil rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné, nesrozumitelné pro vady řízení a nezákonné. Tento názor účastník řízení zakládá na tom, že správní orgán prvního stupně se v napadeném rozhodnutí při hodnocení výše sankce nevypořádal s žádným z aspektů uvedených v § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., ačkoli se dle jeho názoru jedná o obligatorní podmínku toho, aby mohlo být vydané rozhodnutí považováno za odpovídající platné právní úpravě. Účastník řízení dále uvedl, že ani po předání materiálů ministerstvem nelze dovozovat odpovědnost účastníka řízení

za předešlé jednání jiného subjektu. Správní orgán prvního stupně se tak dle účastníka řízení dostatečně nevypořádal se vztahem jednání ministerstva, jako předešlého správce předmětných údajů, a účastníka řízení, který je správcem těchto dat v současné době. Závěrem účastník řízení namítal, že sdělení předmětných údajů subjektu údajů nebylo v rozporu se zákonem č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, a proto není dle jeho názoru možné argumentovat tím, že z pohledu subjektu údajů mělo toto jednání negativní dopad. S ohledem na uvedené účastník řízení požaduje, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil.

Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházela jeho vydání, a dospěl k následujícím závěrům.

Předně je dle odvolacího orgánu nutno konstatovat, že vzhledem ke znění § 33 zákona č. 181/2007 Sb. považuje za správný výrok II. napadeného rozhodnutí týkající se odpovědnosti účastníka řízení za porušení povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. Vzhledem k uvedenému se odvolací orgán již dále touto otázkou nebude meritorně zabývat, což však nic nemění na kontrolním zjištění inspektorky Úřadu nebo případné odpovědnosti jiného správce či zpracovatele.

Dle spisového materiálu, tedy dokumentů a zjištění shromážděných v rámci kontroly provedené inspektorkou Úřadu, byly dne 10. prosince 2007 – na základě žádosti uživatelky adresy elektronické pošty [] vystupující pod jménem [] – zaslány na tuto adresu digitalizované ověřené kopie částí personálního (kádrového) spisu subjektu údajů, které se dle průvodního sdělení vztahují k jeho působení u 2. oddělení II. odboru správy Státní bezpečnosti Praha v době od 1. října 1989 do 15. února 1990. Dále bylo zjištěno, že totožnost adresátky nebyla v souvislosti s poskytnutím kopie spisu zjišťována, a že k této žádosti není k dispozici ani badatelský list vyplněný konkrétní osobou. Dalším zjištěním je, že kopie pěti dokumentů pocházejících z personálního spisu subjektu údajů, označené razítkem ministerstva „za správnost“ s datem 10. prosince 2007 (týkající se jeho působení u 2. oddělení II. odboru správy Státní bezpečnosti Praha) byly doručeny starostovi Města Humpolec dne 11. prosince 2007, tedy v době, kdy se subjekt údajů účastnil veřejné soutěže na poskytování právních služeb pro Město Humpolec. K popsanému jednání, tj. pořízení a odeslání kopie spisu subjektu údajů, došlo v době, kdy byl sice již zřízen účastník řízení, avšak činnosti spojené se zpřístupňováním dokumentů a archiválií týkajících se bezpečnostních složek provádělo ještě (dle § 33 zákona č. 181/2007 Sb.) ministerstvo.

Subjekt údajů se následně, dopisem doručeným dne 5. ledna 2009, obrátil na účastníka řízení s žádostí o podání informací či sdělení v rozsahu kdo a za jakým účelem byl oprávněn v prosinci 2007 pořizovat kopie z jeho spisu, dále zda je vedena evidence, kde je zaznamenáváno, kdo a za jakým účelem si pořizuje kopie ze spisů, dále kdo a za jakým účelem kopie ze spisu subjektu údajů pořizoval, dále zda bylo v prosinci 2007 možné poskytovat kopie s odkrytými osobními údaji, resp. které ustanovení platného zákona toto umožňovalo, dále zda není v rozporu takto získané materiály zveřejňovat způsobem popsaným v žádosti (tj. zasláním starostovi Města Humpolec), dále které předpisy upravují nakládání s osobními složkami bývalých příslušníků SNB, a dále, kdo nese odpovědnost za zveřejnění takto poskytnutých částí osobního spisu. Reakcí na uvedenou žádost subjektu údajů byla odpověď ředitele účastníka řízení č.j. ABS-4/VO-2009 ze dne 20. ledna 2009, v níž je subjektu

údajů s odkazem na účinnost zákona č. 181/2007 Sb. podána informace o odpovědnosti ministerstva za předmětné zpřístupnění dokumentů z jeho spisu; za právní titul pro postup ministerstva je označen v § 40 odst. 1 zákona č. 499/2004 Sb. K otázce evidence pořizování kopií je subjekt údajů informován, že v obecné rovině lze údaje o tom, kdo a za jakým účelem pořizoval kopie osobního spisu dovodit z tzv. kontrolních listů pohybu svazků, z doručovacích knih a z badatelského listu. Informaci, kdo požádal a za jakým účelem o kopie ze spisu subjektu údajů, účastník řízení odmítl poskytnout s odkazem na zákon č. 101/2000 Sb., když současně vyloučil i možnost podání takové informace postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Účastník řízení subjektu údajů dále sdělil, že pořizování kopií z osobních spisů, včetně osobních údajů, bylo a stále je možné na základě § 37 odst. 6 a § 40 zákona č. 499/2004 Sb. Dále účastník řízení sdělil, že nese odpovědnost pouze za materiály, které má ve své dispozici, nikoli za nakládání s kopiemi poskytnutými badatelům. Co se týče právních předpisů upravujících nakládání s osobními spisy bývalých příslušníků SNB, účastník řízení odkázal na zákon č. 499/2004 Sb., zákon č. 140/1996 Sb., o zpřístupnění svazků vzniklých činností bývalé Státní bezpečnosti, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 181/2007 Sb. Konečně k otázce odpovědnosti za zveřejnění poskytnutých částí osobního spisu účastník řízení zopakoval, že za toto jednání nese odpovědnost ten, kdo dokumenty zveřejní, popř. jejich zveřejnění v rozporu s příslušnými zákony umožní.

Odvolací orgán je toho názoru, že žádost subjektu údajů je zcela nepochybně nutno vyhodnotit jako uplatnění práv subjektu údajů podle § 12 a 21 zákona č. 101/2000 Sb. Tato ustanovení představují možnost subjektu údajů aktivně se účastnit ochrany vlastních osobních údajů a představují jeden ze základních institutů této právní oblasti. Možnost zjistit existenci zpracování osobních údajů a možnost případně docílit nápravy závadného stavu je považována za elementární také na úrovni mezinárodních dokumentů závazných pro Českou republiku, konkrétně v Úmluvě o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat (CETS No. 108) a také ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů. Důsledné respektování práv subjektů údajů vyjádřených v zákoně č. 101/2000 Sb. je proto nutno považovat za stejně významné jako plnění základních povinností dle § 5 či § 13 tohoto zákona. Situaci, kdy se subjekt údajů (ať již obecně či na základě určitého podezření) domáhá poskytnutí informací, popř. přímo opravy či odstranění údajů o jeho osobě, a příslušný správce osobních údajů tuto žádost bezdůvodně odmítne, popř. splní jen z části, je nutno dle odvolacího orgánu hodnotit nejen jako porušení zákona č. 101/2000 Sb., ale také jako velmi významný zásah do práv garantovaných jak uvedenou mezinárodní smlouvou, tak ústavními zákony České republiky (konkrétně čl. 10 Listiny základních práv a svobod).

Ze znění předmětné žádosti subjektu údajů je zjevné, že se domáhá poskytnutí obecných informací ohledně zpracování osobních údajů prováděného účastníkem řízení (tj. uplatňuje právo dle § 12 zákona č. 101/2000 Sb.), a současně informací týkajících se konkrétního nakládání s osobními údaji v jeho osobním spisu, u něhož má podezření z porušení zákonných požadavků (tj. uplatňuje právo dle § 21 zákona č. 101/2000 Sb.). V obou uvedených případech vzniká účastníku řízení povinnost žádosti subjektu údajů vyhovět a požadované informace poskytnout, a to bez ohledu na oprávněnost či relevanci domněnky subjektu údajů ohledně porušení zákona.

Aplikace § 12 a 21 zákona č.101/2000 Sb. by byla vyloučena pouze v případě, kdy by jiný (zvláštní) právní předpis, jímž se účastník řízení ve své činnosti řídí, upravoval tato práva a jim odpovídající povinnosti způsobem, který by s ohledem na právní zásadu *lex specialis derogat legi generali* použití zákona č. 101/2000 Sb., jakožto obecného právního předpisu pro oblast zpracování osobních údajů, vylučoval. Taková situace však v posuzovaném případě nenastala. Dále je použití § 12 zákona č. 101/2000 Sb. vyloučeno na základě § 3 odst. 6 písm. h) tohoto zákona, tedy v případě, kdy se jedná o zpracování dat v souvislosti se zpřístupňováním svazků bývalé Státní bezpečnosti podle zákona č. 140/1996 Sb. Nicméně vzhledem ke skutečnosti, že v daném případě byly kopie z osobního spisu subjektu údajů poskytnuty postupem, který § 4 nebo 5 zákona č. 140/1996 Sb. nepředvídá, není použití výjimky dle § 3 odst. 6 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb. možné. Na uvedeném nic nemění, že o zaslání kopií ze spisu a případné odpovědnosti za toto jednání nebylo dosud rozhodnuto. K odpovědnosti účastníka řízení za reakci na předmětnou žádost subjektu údajů je dále nutno uvést, že žádost byla doručena dne 5. ledna 2009, tedy v době, kdy byl účastník řízení nejen zřízen, ale také již skutečně vykonával všechny činnosti předvídané zákonem č. 181/2007 Sb., přičemž vzhledem k fyzickému předání veškerých archivních materiálů a dalších dokumentů ministerstvem (dne 29. ledna 2008), byl účastník řízení v době podání žádosti nepochybně jediným subjektem, který mohl či měl být schopen zjistit, jakým způsobem bylo nakládáno s předmětným spisem a podat o tom informaci subjektu údajů.

Je tedy možné konstatovat, že účastník řízení odpovědí ze dne 20. ledna 2009 nedostal svým povinnostem dle § 12 a 21 zákona č. 101/2000 Sb., když na konkrétní otázky ohledně nakládání se spisem subjektu údajů v prosinci 2007 (kdo a za jakým účelem kopie vyhotovil) poskytl pouze obecnou odpověď odkazující na právní předpisy a především odmítl podat informaci, kdo o kopie požádal, s odkazem na zákon č. 101/2000 Sb., ačkoli tento zákon, jak bylo výše uvedeno, v daném případě žádnou výjimku z povinnosti podle § 12 a 21 nezakládá.

Odvolací orgán považuje za nezbytné v této souvislosti zdůraznit, že ani v průběhu kontroly, ani v tomto správním řízení účastník řízení nepopřel výše popsany skutkový stav, který lze tedy dle odvolacího orgánu považovat za nesporný. Ve vztahu k deliktu, který je předmětem tohoto řízení, tedy porušení § 12 a 21 zákona č. 101/2000 Sb., lze v této souvislosti odkázat i na tvrzení účastníka řízení v průběhu kontroly (konkrétně v podaných námitkách), kde uvedl, že se ztotožňuje s nutností poskytnout subjektu údajů úplné informace, a že tak v souladu s opatřením uloženým k nápravě učinil.

K argumentům účastníka řízení uvedeným v podaném rozkladu odvolací orgán uvádí, že nelze považovat za vadu rozhodnutí, natož za vadu zakládající jeho nezákonnost, absenci výslovného vypořádání všech aspektů výše sankce dle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Citované ustanovení udává pouze demonstrativní výčet okolností, k nimž je při rozhodování o výši pokuty třeba přihlídnout. Správní orgán prvního stupně zahrnul do svého hodnocení jak postavení účastníka řízení, jakožto státního orgánu, nápravu stavu, dopad posuzovaného jednání do života subjektu údajů i charakter zpracovaných údajů. Odvolací orgán je toho názoru, že ve vztahu k deliktu, který je předmětem tohoto řízení, lze uvedenou argumentaci správního orgánu prvního stupně považovat za dostatečnou a odpovídající požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu.

Otázka postavení účastníka řízení a ministerstva ve vztahu k odpovědnosti za porušení § 12 a 21 zákona č. 101/2000 Sb. je dle odvolacího orgánu dostatečně vypořádána již výše. V této souvislosti lze dále uvést, že ani v průběhu kontroly, ani v rámci správního řízení nebyl účastník řízení označen za zpracovatele osobních údajů, jak se mylně uvádí v podaném rozkladu.

Konečně k námitce účastníka řízení, směřující k zohlednění dopadu zpřístupnění kopií z osobního spisu v rámci úvahy správního orgánu prvního stupně o výši pokuty, odvolací orgán konstatuje, že v souladu s § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. a § 68 odst. 3 správního řádu je na místě posoudit a v odůvodnění uvést všechny relevantní okolnosti případu. Je zřejmé, že primárně je třeba aspekt negativního dopadu do života subjektu údajů zohlednit v řízení, v němž se posuzuje případná odpovědnost za poskytnutí kopií ze spisu výše popsáním způsobem, nicméně také v souvislosti s porušením § 12 a 21 zákona č. 101/2000 Sb. hraje tato okolnost určitou roli. Subjekt údajů se (bez ohledu na to, zda oprávněně či nikoli) cítil dotčen jednáním, které ve své žádosti – vzhledem k pravomoci svěřené zákonem č. 181/2007 Sb. – přikládal účastníku řízení; odmítnutí požadovaných informací tak dle odvolacího orgánu nepochybně nepřispělo k vyjasnění či zlepšení stavu věci, naopak ponechalo subjekt údajů v nejistotě ohledně ochrany jeho práv garantovaných jak na ústavní tak na zákonné úrovni.

K výši sankce však považuje odvolací orgán za podstatné uvést, že pokutu ve výši 2.000 Kč považuje za ne zcela odpovídající závažnosti deliktu, resp. významu práv dle § 12 a 21 zákona č. 101/2000 Sb. Odvolací orgán je toho názoru, že uložená sankce neodpovídá závažnosti deliktu, kdy je dle odvolacího orgánu nutno jako přitěžující okolnost hodnotit také postavení účastníka řízení, jakožto státního orgánu nakládajícího s nemalým množstvím osobních dat, při jejichž správě je v souladu s ústavními principy povinen vykonávat své pravomoci pouze v zákonných mezích a za současného respektování práv občanů. Skutečnost, že v důsledku provedené kontroly byla zjednána náprava, dle odvolacího orgánu závažnost deliktu nijak nesnižuje, neboť k nápravě došlo právě až v důsledku uplatnění pravomoci Úřadu, bez jehož intervence by se subjekt údajů svých práv zřejmě nedomohl. Tento fakt však nic nemění na platnosti výroku o uložení pokuty a její výši, ani na platnosti či zákonnosti napadeného rozhodnutí jako takového.

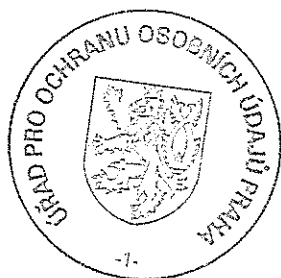
S ohledem na tvrzení účastníka řízení ohledně nepřezkoumatelnosti a nesrozumitelnosti rozhodnutí se odvolací orgán zaměřil na obsah a rozsah odůvodnění napadeného rozhodnutí obecně, a v této souvislosti konstatuje, že správní orgán prvního stupně naplnil požadavky § 68 správního řádu. Nicméně mj. vzhledem k funkcím správního trestání, které nesměřuje pouze k potrestání pachatele správního deliktu, ale také k prevenci obdobného jednání v budoucnu, nelze dle odvolacího orgánu považovat odůvodnění napadeného rozhodnutí za zcela vyhovující. Odvolací orgán zejména postrádá bližší popis jednání účastníka řízení, v němž je spatřován správní delikt, a rozbor tohoto jednání z hlediska naplnění skutkové podstaty deliktu a odpovědnosti účastníka řízení, a to jak ve vztahu k § 12, tak k § 21 zákona č. 101/2000 Sb. V této souvislosti odvolací orgán upozorňuje, že kontrolní a správní řízení je nutno vnímat jako oddělené procesy a pro účely rozhodování ve správním řízení nelze bez dalšího považovat za dostačující popis zjištěných skutečností a jejich právní posouzení v kontrolním protokolu. Současně je třeba uvést, že z hlediska právní teorie není na místě ani odkaz na obsah příkazu, který byl podáním odporu zrušen, a *de iure* tedy neexistuje. Odvolací orgán však po

zvážení těchto výhrad dospěl k závěru, že delikt, který je předmětem tohoto řízení, byl v řízení prokázán a následně v rozhodnutí popsán způsobem, který neumožňuje záměnu s jiným, a proto tedy nepovažuje za důvodné napadené rozhodnutí rušit. Nedostatek co do rozsahu odůvodnění považuje odvolací orgán za zhojený tímto rozhodnutím.

Odvolací orgán tedy považuje za prokázané, že účastník řízení se výše popsaným jednáním dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. h) zákona č. 101/2000 Sb., za který také plně odpovídá, a na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze odvolat.

Praha 15. října 2009

RNDr. Igor Němec
předseda

Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení.

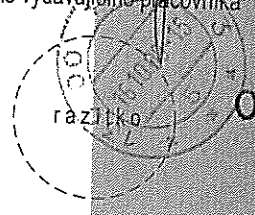
Zásilka byla připravena k vyzvednutí dne:

Zásilka byla vložena do schránky dne:

Kateřina Slepíčková

Jméno a příjmení vydávajícího pracovníka

Podpis vydávajícího pracovníka

Odesílatel:	Úřad pro ochranu osobních údajů Pplk. Sochora 27 170 00 Praha 7 Odbor práv. a schengen
DORUČENKA	
Označení písemnosti (č. j.):	INSP3-3663/09 - 17 UOOUX0023M2I UOOU2000IF2X
Adresát:	Archiv bezpečnostních složek ČR Siwiewcova 2/2428 13000 Praha 3

Prostor pro c
umístění
čárového
kódu

Prohlášení příjemce zásilky *EVA*
 Jméno a příjmení příjemce: *Kateřina Slepíčková*
 Oprávněný příjemce: **ARCHIV BEZPEČNOSTNÍCH SLOŽEK**
 Potvrzuji převzetí této zásilky
 dne 16.10.2009 Podpis *[Signature]*

